

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@repate.hu

🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/606/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

241/2014. számú (X. 16.)

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2013. augusztus 16-án előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2014. október 16-án megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint, a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2013. augusztus 16-án elektronikusan terjesztette elő panaszát, a vele szemben 2013. augusztus 7-én foganatosított rendőri intézkedéssel szemben.

I.

1) A panaszos beadványában elmondta, hogy panasszal kíván élni a 2013. augusztus 7-én, a N.-i Rendőrkapitányság által foganatosított személyi szabadságát korlátozó intézkedés, valamint a fogva tartása alatt tanúsított eljárás, és az intézkedés elmulasztása miatt.

Megjegyezte, hogy ő hívta ki a rendőröket többek között azért, hogy bizonyítékot mutasson be a részükre közokirat-hamisítás tárgyában, de ennek ellenére a rendőrök még csak meg sem nézték azt, és amit elmondott a rendőröknek, arról nem vettek fel jegyzőkönyvet. Ennek ellenére őt állították elő, sőt még rabosították is.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

A rendőrök nem igazolták magukat, pedig civil autóval mentek ki a helyszínre, és az egyik rendőr civil ruhában is volt. Emellett sértő, durva hangon beszéltek a panaszossal, így őt emberi méltóságában megsértették, valamint semmilyen tájékoztatást nem adtak, semmilyen információt nem közöltek a panaszossal. A kihallgatásában pedig le akarták arról beszélni, hogy panaszt tegyen a gyanúsítás ellen, de ez nem sikerült nekik.

A beadványban név szerint is említett r. százados két jegyzőkönyvet is szétépetett vele azért, mert nem volt hajlandó a panaszos azokat aláírni, hiszen a rendőr mindkét jegyzőkönyvbe azt írta, hogy a panaszos nem tesz panaszt a gyanúsítás ellen, valamint azért is nem írta alá, mert nem azt írta a panaszos vallomásába, amit a panaszos elmondott. Emellett még a harmadik jegyzőkönyvet is szét akarta tépetni a panaszossal, mert ismételten azt mondta, hogy nem írja azt alá (a panaszos megjegyzi, hogy ez a jegyzőkönyv már tartalmazta, hogy panaszt kíván tenni, így ennél a résznél már aláírta), de azt a panaszos nem hagyta. A panaszos elmondta, hogy másfél órán keresztül hiába beszélt a kihallgatásán, hiszen azt a rendőr nem jegyzőkönyvezte, sőt azt is elmondta, hogy tudja, hogy amikor a jegyzőkönyv nem azt tartalmazza, amit elmondott, akkor nem kell azt aláírni, hanem oda kell írni azt, hogy megtagadja az aláírást.

A r. százados – a panaszos elmondása szerint – arról is le akarta őt beszélni, hogy ügyvédet kérjen, mondván, hogy még nem kell, hiszen még csak nyomoznak, ami sokáig fog tartani, és lehet, hogy meg is fogják szüntetni az eljárást, ha kiderül, hogy nem is történt bűncselekmény. A panaszos elmondta, hogy neki egy szóval sem mondták, hogy rabosítani fogják. Ezután, a kihallgatás után két, két és fél órával rabosították. A panaszos kifejezte, hogy ha a rendőrség azt sem tudja pontosan, hogy valóban történt-e bűncselekmény, akkor nem érti, hogy miért is rabosították és, hogy miért írták rá a jegyzőkönyvre, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján megalapozottan gyanúsítható bűncselekmény elkövetésével.

A panaszos elmondta, hogy egyéb is történt a kihallgatása során, ami nagyon gyanús volt, ezért is beleírta a panaszlevelbe, amelyet csatolt a panaszbeadványához, és álláspontja szerint ez az információ is rendkívül fontosnak minősül.

Azért is panasszal kíván élni, hogy elkövette volna a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 346. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző és aszerint minősülő jogtalan elvétellel vagy jogosult előli jogtalan eltitkolással elkövetett közokirattal visszaélés vétségét. Emellett azt is sérelmezi, hogy kifejezetten ellene indítottak rendzavarásért (is) szabálysértési eljárást a büntetőeljárás mellett.

És tekintettel arra, hogy több hatóságtól szokott kapni abszurd határozatokat, végzéseket (amik már önmagukban is bizonyítékok saját maguk ellen, mert annyira abszurdak, hogy egyből cáfolhatók, és bizonyos ügyekkel kapcsolatban jár a kártérítés is, de szeretné, ha büntetőjogilag is felelősségre vonnák ezeket a hatóságokat) időben és anyagilag is nagyon lekötik őt, hiszen ezekre válaszolnia kell. Most is vár rá egy pár beadvány megírása és a médiához is fordulnia kell.

2) A panaszos panaszbeadványához mellékelte a 2013. augusztus 16-án kelt, a N.-i Rendőrkapitányságnak címzett és oda benyújtott panaszlevelét.

Ez lényegében megismétli a kihallgatással kapcsolatos kifogásait, illetve azt részletezi tovább.

A panaszos először is panasszal kíván élni a rendőrkapitányság által, vele szemben 2013. augusztus 7-én foganatosított személyi szabadságot korlátozó intézkedés foganatosítása, valamint a fogva tartása alatt tanúsított eljárás miatt. A panaszos szerint a rendőrök nem tettek eleget az intézkedési kötelezettségüknek, jogtalanul állították őt elő, a kikerülő rendőrök nem azonosították magukat, pedig civil autóval érkeztek ki a helyszínre és köztük egy civil ruhás rendőr is volt. Emellett a rendőrök nem tájékoztatták őt, semmiféle információt nem közöltek vele, valamint az egész intézkedés során az emberi méltóságát sértő durva hangnemet ütöttek meg vele szemben, sőt sértő kifejezésekkel is illették a panaszost. Álláspontja szerint megfelelő jogalap és bizonyíték nélkül rabosították, ráadásul azok után, hogy a kihallgatása során tisztázta magát, sőt elmondta, hogy a r. századosnak, hogy miért hívta ki a rendőröket, illetve, hogy milyen bizonyítékot akart mutatni nekik, de a rendőrök ennek ellenére meg sem nézték a bizonyítékokat, valamint amit elmondott nekik azt sem jegyzőkönyvezték. És neki senki sem mondta, hogy rabosítani fogják, még a r. százados sem. A r. százados azt mondta a panaszosnak, hogy még nyomoznak, sokáig fog tartani, de lehet, hogy meg fogják szüntetni az eljárást, ha kiderül, hogy nem is bűncselekmény elkövetése miatt állították elő a panaszost. Így benne felmerült a kérdés, hogy ha a rendőrség nem is tudja, hogy a panaszos vajon követett-e el bűncselekményt, akkor őt miért állították elő.

A panaszos elmondta, hogy annak ellenére a r. százados nem mondta, hogy a panaszost rabosítani fogják, pedig valószínűleg tisztában lehetett vele, hiszen amikor a panaszoshoz beszélt akkor megkérdezte tőle, hogy hány centiméter magas, valamint megjegyezte, hogy a bőre színe fehér. Ezek az információk nem szerepelnek az adatlapon, amelyet a panaszosnak átadott. Aki a panaszost rabosította az is megkérdezte tőle, hogy hány centiméter magas. Tehát, miközben a r. százados azt állította, hogy még nyomoznak, és nem tudták, hogy elkövetett-e a panaszos bűncselekményt, akkor a számítógépen már a panaszos rabosításához szükséges dokumentumokat töltötte ki. Ezt – a panaszos álláspontja szerint – előre eldöntötték.

Emellett a r. százados két jegyzőkönyvet tépett szét, mert a panaszos nem volt hajlandó aláírni, mivel nem azt tartalmazta, amit mondott és a harmadikat is szét szerette volna tépni, de azt a panaszos már nem hagyta. Emellett egyéb dolgok is történtek a kihallgatása során, amelyek a panaszos szerint szót érdemelnek. Így például, hogy a r. százados kétszer is le akarta őt arról beszélni, hogy gyanúsítása ellen panaszt tegyen. Ezt kétszer le is hagyta a jegyzőkönyvről, valamint ezeket a jegyzőkönyveket szét is tépte. Emellett a rendőr százados arról is le akarta a panaszost beszélni, hogy egyáltalán elolvassa a jegyzőkönyv elejét, mondván, hogy azon csak a személyi adatai vannak, de pont hogy utánuk írta oda, hogy nem él a panaszos panasszal a gyanúsítás ellen, pedig a panaszos még mondta is kifejezetten, hogy panasszal szeretne élni. Ennek ellenére is le akarta a panaszost beszélni a százados a panasztételről, ezt még a második jegyzőkönyvből is lehagyta. Es előtte meg sem kérdezte egyébként, hogy kíván-e a panaszos panasszal élni, egyszerűen ezt a tényt csak beleírta a jegyzőkönyvbe, hogy a panaszos nem él panasszal a gyanúsításával szemben. Majd ezután arról is le akarta a panaszost beszélni, hogy elolvassa a jegyzőkönyv elejét, mondván, hogy az csak az adatait tartalmazza, de emellett arról is le akarta beszélni, hogy a kinyomtatott vallomását visszaolvassa a panaszos. A harmadiknál egyenesen sértődötten mondta, hogy ne olvassa el, most nyomtatta, kijavította, amit mondott a panaszos, és ő rendes volt vele. A panaszos elmondta, hogy még ennek ellenére is természetesen elolvasta a jegyzőkönyvet, hiszen előtte kétszer fordult elő, hogy a rendőr nem azt írta bele a jegyzőkönyvbe, amit a panaszos mondott. A panaszos szerint az „vicces”, hogy rendes volt vele a r. százados, hiszen a korábbi ügyei miatt valószínűleg és csak szándékosan a panaszos szerint „vad” dolgokat írt le a rendőr és szándékosan kihagyott részeket.

Emellett hevesen le akarta beszélni a panaszost arról is, hogy ügyvédet kérjen, mondván, hogy még nincs rá szüksége, hiszen most még csak nyomoznak, és lehet, hogy meg is fogják szüntetni az eljárást, ha kiderül, hogy nem is bűncselekmény, amely miatt a panaszost behozták.

A panaszos emellett másodszer panasszal élt a gyanúsítás miatt, hiszen vitatja azt, hogy elkövette volna a Btk. 346. § (1) bekezdés c) pontjában ütköző és aszerint is minősülő jogtalan elvétellel vagy a jogosult előli jogtalan eltitkolással elkövetett közokirattal visszaélés vétségét, amelyet az alábbiak alapján nem követhetett el.

A panaszos álláspontja szerint a rendőrök több bizonyítékkal alátámaszthatóan nem tettek eleget intézkedési kötelezettségüknek, így elmulasztottak intézkedni. A panaszos elmondta, hogy annak ellenére, hogy ő hívta ki a rendőröket nem vettek fel jegyzőkönyvet arról, amit ő mondott nekik. Emellett nem voltak hajlandók megnézni a bizonyítékokat, amit mutatni akart nekik. A panaszos elmondta, hogy ezek a bizonyítékok nem jogerős végzések, hiszen neki nem jogerős végzést küldtek ki, a bíróság dossziéjában viszont az állt, hogy ő jogerős végzést vett át 2013. július 8-án (hozzá volt tűzve a tértivevény). Emellett egyéb hiányosságok is voltak, de ehhez magyarázatot sem kellett volna fűznie, hiszen ezeket egyből, ránézésre meg lehet állapítani. És ha a panaszos elmondása szerint megnézték volna a rendőrök ezeket a bizonyítékokat, akkor az ott lévő bírósági alkalmazottakat kellett volna előállítaniuk kihallgatás céljából, ismeretlen tettes által elkövetett közokirat-hamisítás, hivatali visszaélés és bűnpártolás bűncselekménye miatt, hogy meg lehessen tudni ki a felelős érte, amihez a jelek szerint (az ok, illetve az indíték ismert) „nem fült a rendőrök foga”, és így valószínű, hogy valaki azóta kicserélte a szóban forgó 14-es számú iratot. És a panaszos szerint az sem lehet véletlen, hogy fénymásolni akartak az egyik 17-es sorszámú iratból (két féle volt egy iktatási számon), pedig jogilag járt volna a panaszos véleménye szerint. A panaszos szerint a rendőrséget egyáltalán nem érdekelte az, amit mondott, valamint az, amit mondani akart. Amikor mondta a rendőröknek a járásbíróság folyosóján, hogy nézzék meg a bizonyítékokat, hiszen azok nem egyeznek a járásbíróság birtokában lévő végzéssel, hiszen amit neki kiküldtek iratot az nem a jogerős végzés, először azt mondta a civil ruhás rendőr, hogy „nem érdekli”, majd azt hogy „nem tartozik rá”, „nem ismeri az ügyet”, „nem nézhet bele a bíróság hatáskörébe”, hogy „fogja már fel, hogy nem azért vannak itt, hogy feljelentést tehessen”. A panaszos elmondta, hogy az egyenruhában lévő rendőr azt is mondta, hogy nem azért vannak itt, amiről a panaszos beszél.

A panaszos szerint ezek a kifogások több okból nem elfogadhatók. Először is neki joga van bármikor belenézni, az ellene folytatott szabálysértési eljárás során keletkezett iratokba és ha törvényteleniséget tapasztal, akkor joga van megmutatni egy rendőrnek, egy nyomozónak, ha ezáltal még bizonyítékot is szolgáltat tekintetben, hogy bűncselekményt követtek el ismeretlen tettesek. A panaszos elmondta, hogy végül is az eljárást megszüntették ellene, bár mindent megtettek, minden törvényteleniséget elkövettek azért, hogy őt elítélhessék, de mindhiába. Erre most megint indítottak kettőt, bosszúból, illetve azért, hogy megint lekössék mind időben, mind anyagilag, hiszen tudják, hogy a panaszos kártérítési pert indít, és büntetőjogilag is szeretné, illetve akarja, hogy felelősségre vonják azokat, akik nyolc hónapig húzták, végig törvénytelenül, az amúgy is alaptalan eljárást. És ezzel még egy korábbi kártérítési, illetve büntetőper indításától akarták volna a panaszost ezzel eltántorítani.

A panaszos elmondta, hogy azért (is) kérte, hogy hívjanak rendőrt, azon túl, hogy a simkártyája érvényességi ideje már rég lejárt, és így nem tudott telefonálni, mert úgy volt vele,

hogy ha egyszerűen elmegy, akkor nem tudja őket szemmel tartani és akkor ez idő alatt a szóban forgó egyik végzést is, meg a 14-eset is eltüntetik, kicserélik, meghamisítják. Egyébként pedig már a 2013. március 4-én megtette a panaszos az első feljelentését ismeretlen tettesek ellen hivatali visszaélés, és bűnpártolás gyanúja miatt a Járási Ügyészségen, ugyanis a kezdetektől törvénytelenül járt el a Járásbíróság. Ezen feljelentés megtétele óta több feljelentést, illetve feljelentés kiegészítést is tett a panaszos a Nyomozó Ügyészségen, valamint a Megyei Főügyészségen is, de elmondása szerint eddig egyik ügyben sem intézkedtek. És természetesen, ezek miatt is megteszi a szükséges intézkedéseket, valamint az abszurd határozataik miatt is. A panaszos elmondta, hogy a szabálysértési eljárásban meghozott végzésről annyit kíván még elmondani, hogy (azon túl, hogy nem egyezett a bíróság és az ő birtokában lévő és amit 2013. augusztus 5-én vett észre, amikor bement, hogy benyújtson egy panaszlevelet, és kérte, hogy hadd nézze meg az iratokat) azzal sem egyezik, ami a tárgyaláson elhangzott. Emellett a jegyzőkönyv sem egyezik azzal, ami a tárgyaláson elhangzott, és a jegyzőkönyvet is visszatartották másfél hónapig, amiért korábban 2013. június 17-én panaszt is tett, mivel még 2013. június 14-én is azt mondták, hogy van rá még egy hónapjuk és nem voltak hajlandók odaadni a panaszosnak és ki sem küldték neki, még végzéssel sem, pedig álláspontja szerint nyolc nap után jár neki. Csak akkor adták neki oda a jegyzőkönyvet (2013. július 17-én), de még ekkor is csak nehezen, és ezért is külön panaszt tett augusztus 5-én a Járásbíróságra benyújtott panaszlevelében, illetve korábban egy a Megyei Főügyészségre benyújtott beadványában, illetve a még korábban a Törvényszéknek benyújtott beadványában, ami egyébként 120 oldalas iratanyag, a fellebbezésével együtt. A panaszos elmondta, hogy ekkor még nem is tudott mindent, így nem is írt bele mindent a panaszlevelébe.

2) A panaszos 2013. szeptember 18-ai levelében kiegészítette panaszbeadványát, amelyben a Testület tudomására hozta, hogy nem látta az ellene megtett feljelentést. A kihallgatása során készült jegyzőkönyv a 2-es sorszámot kapta, tehát kell lennie egyes sorszámú iratnak is, aminek valószínűleg, az ellene megtett feljelentésnek kell lennie, de a panaszos nem látott egyes számú iratot és semmi olyat, ami az ellene tett feljelentést tartalmazta volna. A panaszos elmondta, hogy nem tartja kizártnak, hogy az ellene tett feljelentést a rendőrök „kozmetikázzák”.

Emellett kifejezte, hogy az lett volna a minimum, hogy jegyzőkönyvezzék a rendőrségnek elmondottakat és az általa a rendőrség tudomására hozott bizonyítékokat közokirat-hamisítás tárgyában. Főleg akkor, hogy ha a panaszos hívta a rendőrséget. A panaszos ismételt elmondta, hogy a rendőrség nem csak hogy nem vette jegyzőkönyvbe az általa elmondottakat, hanem előállították, sőt rabosították is és két alaptalan eljárást indítottak vele szemben (egy szabálysértésit és egy büntetőt) és az előállítás alatt a 2013. augusztus 16-án előterjesztett panaszlevelében előadott jogtalanságokat és atrocitásokat is elkövették ellene.

A panaszos közölte, hogy a 2013. június 7-én megtartott tárgyalásról szóló jegyzőkönyvet, ami egyáltalán nem azt tartalmazza, ami a tárgyaláson elhangzott, mikor 2013. július 17-én bevitte a fellebbezést. A panaszos hozzátette, hogy erről le szeretnék volna beszélni, mert azt mondták neki, hogy úgy is megkapja a jegyzőkönyvet, amit még 2013. július 17-én sem akartak odaadni. Megerősítette, hogy nem a jegyzőkönyv miatt fellebbezett, emiatt 2013. június 17-én nyújtott be panaszlevelet. A panaszos nem akarta részletezni, mert korábbi panasz leveleiben és egyéb hatóságokhoz benyújtott beadványaiban szerepel.

A panaszos elmondta, hogy 2013. augusztus 5-én vette észre, hogy két 17-es sorszámú iktatott végzése van, amiből még egyet sem vett át, de a fénymásolatra igényt fog tartani, nehogy meghamisítsák, mert a panaszos hozzátette, hogy a 2013. június 7-én hozott végzés pozitív döntést hozott, de a panaszos szerint ez is valótlanságot is tartalmaz. A panaszos megjegyezte, hogy ezzel kapcsolatban újabb panasszal fog élni, mert az utolsó irat, végzés nem a törvények figyelembevételével lett meghozva. Ráadásul az szerepel rajta, hogy 2013. július 3-án jogerőre emelkedett, miközben 2013. július 24-én a Járásbíróság azt nyilatkozta a Törvényszéknek, hogy felterjesztés alatt áll a fellebbezés. A panaszos arról adott tájékoztatást, hogy ezek után előkerült egy olyan végzés, amiben az állt, hogy már 2013. július 3-án jogerőre emelkedett az eljárást megszüntető végzés, amelyet nem vett át, mégis az szerepelt rajta, hogy megkapta azt. A panaszos kiemelte, hogy 2013. július 8-án mást kapott, ezért jogerős végzés ellen nem is fellebbezett volna. A panaszos kijelentette, hogy az eljárás miatt panaszt tesz a bíróságon, jogvédő szervezetekhez is fog fordulni, beleértve a médiát is.

A panaszos hangsúlyozta, hogy már 2013. augusztus 5-én is kért a kétféle 17-es és 14-es végzésből fénymásolatot, de nem adtak neki arra hivatkozva, hogy 100 forint egy oldal, amikor legközelebb vitt pénzt újból azt mondták, hogy 100 forintos illeték kell oldalanként, de tudja, hogy ez ingyen jár és addig még nem volt példánya semelyikből.

A panaszos elmondása szerint azért volt két féle 17-es számú végzés, mert attól akarták függővé tenni, azt, hogy melyiket kapja meg postán, hogy mit fog lépni. Hozzátette, hogy látta a 2013. július 3-án jogerőre emelkedett megszüntető végzést is, ennek ellenére 2013. augusztus 5-én beadta a panaszlevelet a jegyzőkönyvek (azért mert egyik sem egyezett a tárgyaláson elhangzottakkal, egy másik meg nem létező tárgyalásról készült) és egyéb iratok meghamisítása, beadványai be nem iktatása miatt, amiben egyébként a N.-i Rendőrségről is írt.

A panaszos elmondta, hogy nemcsak az érdekli, hogy megszüntetik-e az ellene a 8 hónapon át alaptalanul és törvénytelenül, minden ok és alap nélkül folytatott szabálysértési eljárást (amit még januárban, de legkésőbb márciusban meg kellett volna szüntetni) a Szabs. tv. 114. § (1), (2) és (3) bekezdések alapján, hanem az is, hogy a N.-i Járásbíróság tényleg törvénytelenül járt el végig és ezt ha a panaszossal megtehetik, akkor mással is. A panaszos kifejtette, hogy azt nem lehet hagyni, hogy ilyen alakok üljenek és dolgozzanak bíróságokon, rendőrségeken.

A panaszos nehezményezte, hogy a büntető irodai tisztviselő 2013. augusztus 5-én azt mondta neki, hogy el kellene fogadnia a döntést, illetve miért nem a munkahelyén van, miért nem dolgozik. A panaszos hiába jelentette ki, hogy hazudoznak a 17-es végzésben is, nem akarták elhinni, hogy nem a döntéssel volt baja, hanem a törvénytelenségekkel és a hazudozással. A panaszos megemlítette, hogy kártérítést fog kérni, mert már évek óta zaklatják a hatóságok, beleértve a bíróságot is, és abszurdabbnál abszurdabb határozatokat, végzéseket kap, amikre válaszolnia kell, amely rengeteg időbe, pénzbe kerül. A panaszos hozzátette, hogy nem tud munkát keresni, ha állandóan hazugságokkal, törvénytelenségekkel zaklatják. Az irodai ügyintéző azt válaszolta panaszosnak, hogy ő zaklatja a hivatalt azzal, hogy minden héten belenéz az iratokba és állandóan panaszt tesz. Amikor a panaszos erre azt válaszolta, hogy ha nem vetemednek törvénytelenségre, akkor egyszer sem tett volna panaszt, ekkor az ügyintéző hallgatott, mert tudta, hogy a panaszosnak igaza van.

A panaszos arról tájékoztatta a Testületet, hogy ezt a Megyei Főügyészségen is elmondta, ha nem tesznek valamit, mihelyt vége lesz az ügynek, akkor valami mással fognak előállni, ezután indítottak még másik kettő eljárást. Ezután a panaszos elmondta, hogy kihívta a

rendőröket, akik ahelyett, hogy megnézték volna a bizonyítékot, illetve felszólították volna a bírósági alkalmazottakat a jogkövető magatartásra, vagy legalább jegyzőkönyvezték volna a bizonyítékot, illetve amit elmondott, ehelyett gorombáskodtak, nem igazolták magukat, nem adtak tájékoztatást és még a panaszost is előállították, rabosították.

A panaszos véleménye szerint kötelesek lettek volna mindkét érintett fél álláspontját meghallgatni és a bizonyítékokkal együtt jegyzőkönyvezni. Ráadásul a panaszos kérte, hogy hívjanak rendőrt, mert kijelentette, hogy addig nem megy el, amíg fénymásolatot nem kap az egyik 17-es végzésből, vagy arra vonatkozó jogszabályt kell kapnia, amiben megmagyarázzák, hogy miért nem kaphat másolatot.

A panaszos elmondta, hogy bár tudta, hogy a rendőrség is a másik oldalon áll, de azt is tudta, hogy az ingyen példány jár neki, fog kapni egy fénymásolatot és kötelesek lesznek a bizonyítékot is megnézni a 14-es sorszámú végzéssel kapcsolatban, de úgy érezte, hogy a rendőrség sem mondhat mást, mint a rendőrségi jegyzőkönyvekben szerepel.

A panaszos a Testület tudomására hozta, hogy a büntető irodán felajánlotta a köztisztviselőnek, hogy nem fogja átvenni a kiküldött példányt, bár még eddig egy példányt se vett át a 17-es sorszámú végzés egyik változatából sem. A panaszos hozzátette, hogy tanúkat toboroztak ellene, szerinte majdnem kolompoltak nekik, hogy sorakozó, ekkor feltűnt egy r. főrm. is, aki a panaszos tudomása szerint nem tanúskodott, de szándékosan, nem megfelelően járt el a megszüntetett szabálysértési eljárás előkészítő eljárása során. A panaszos hozzátette, hogy szerinte egyértelmű volt, hogy minden áron azt szerette volna, ha a panaszost elítélik.

A panaszos szerint a r. főrm. a panaszos tudta nélkül kiszedte a beadványából a leveleket, amivel panaszos az ártatlanságát akarta bizonyítani, illetve R. R. a panaszos nevében tett feljelentést zaklatásért a bünyügyi osztályon. A panaszos hozzátette, hogy ezt úgy tudta meg, hogy r. főrm. elszólta magát, erre a panaszos írt egy levelet, amelyben nyomatékosan megkérte, hogy a leveleket tegye vissza a beadványába és mindenképpen továbbítsa azokat a bíróságra. Azt viszont a r. főrm. is elismerte, hogy zaklatás volt, amit élettársa művelt a panaszossal, aki hozzátette, hogy a r. főrm.-nek rendőr létére tudnia kellett volna, hogy az a zaklatás, amit élettársa ellene elkövetett a levelekkel, az már elévült. A panaszos elmondta a Testületnek, hogy a rendőrség ellen is több panasszal élt már két nappal korábban az egyik N.-i Járásbíróságra benyújtott panaszlevelében, hiszen panaszos szerint a rendőrség összejátszik a bírósággal, de arra panaszos sem gondolt, hogy a törvényeket figyelmen kívül hagyva fognak eljárni. A panaszos szerint felmerült az ügyben id. A. J. neve is, aki már intézkedett az ügyben és a panaszos elmondása szerint rezsipénzeket akar behajtani rajta, pedig már nem együtt laknak. Ráadásul rengeteg kárt okozott a panaszosnak azzal, hogy hamisan vádolta, zaklatta, rágalmozta és fizikailag bántalmazta (ezek az ügyek miatt nincs munkája) továbbá valószínű, hogy ő volt az egyik felbujtója B.-H. P. J.-nak. A panaszos véleménye szerint B.-H. P. J. ellen kellett volna büntetőeljárást indítani hamis váderért, súlyosbító körülményként értékelve, hogy korábban már azt is megállapították, hogy elkövette a magánindítványra büntethető zaklatás vétségét is, vagy a bírósági alkalmazottakat kellett volna előállítani, akik felelősek a hivatali visszaélésért, bűnpártolásért, zaklatásért. A panaszos kifejtette, hogy a bíró viselkedése sem volt megfelelő, aki nevetgélve szólt oda a civil ruhás rendőrnek, hogy a panaszost vigyék el előállítani és vegyék fel az adatait. A panaszos hozzátette, hogy másnap 2013. augusztus 8-án celluxszal leragasztott végzést kapott, amely az egyik 17-es végzést tartalmazta, melyhez mellékeltek egy 14-es sorszámú jogerős végzést is, amely egy harmadik típusú 14-es végzés, és arról szólt, hogy jogerőre emelkedett a

2013. július 3-án, és 2014. június 7.-én meghozott végzés. A panaszos ehhez kapcsolódva megemlítette, hogy a Törvényszékre 2013. július 24-én benyújtott 120 oldalas anyag bizonyítja, hogy alaptalanul és törvénytelenül folytattak ellene eljárást 8 hónapon keresztül.

A panaszos arról is tájékoztatta a Testületet, hogy a r. százados sem tudott választ adni azon kérésére, hogy a kiérkező rendőrök miért nem intézkedtek és miért nem jegyzőkönyvezték a mondandóját, szerinte alaptalanul állították elő. Ezt a kapitányságon is megkérdezte, illetve azt, hogy mi az a szám, amit a papírra ráírtak (Rtv. 33. szakasz (1) bekezdés a) pontja alapján tartották fogva) panaszos nem volt hajlandó aláírni a papírt. A panaszos hozzátette, hogy kihallgatásán. A r. szds. nem tudta megmondani, hogy panaszost miért állították elő, hisz nem volt ott. A panaszos kiemelte, hogy arról sem tájékoztatták, hogy ha elő van állítva akkor nem lehet, sőt nem is lehet és amikor inni szeretett volna brutális fejjel ráüvöltöttek, hogy nem lehet és ha panaszos nem azt csinálja amit mondtak neki, akkor testi kényszert fognak alkalmazni, mintha egy kis bicskát vett volna elő és azzal fenyegette volna a rendőröket.

A panaszos azt is nehezményezte, hogy amikor az egyik civil ruhás rendőr kijött az irodából és ő elmondta, hogy nem engedték inni, akkor visszakérdeztek, hogy miért, a panaszos beteg? A panaszos válaszul elmondta, hogy nem beteg, de melegben innia kell, mert rosszul lehet. A panaszosnak erre azt válaszolták, hogy ha elájult majd orvost hívnak, de semmi gond nem lehet, mert a panaszos nincs tűző napon. Továbbá a panaszos még azt is nehezményezte, hogy a kiérkező rendőrök nem intézkedtek, ellenségesek, durvák, flegmák, arrogánsak voltak, nem akartak jegyzőkönyvet felvenni, de elkérték a személyit és a lakcímkártyáját. Amikor panaszos kérte, hogy igazolják magukat, erre nem voltak hajlandóak, később civil autóval mentek a N.-i Rendőrségre, ahol nem tett feljelentést senki ellen, panaszos véleménye szerint ezután kapta a feljelentés elutasításáról szóló határozatot. A panaszos hangsúlyozta, hogy a korábban felvetett rendőri viselkedés sérti emberi méltóságát és azt is, hogy amikor mentek ki a bíróság épületéből és a civil ruhás kezét fogott a biztonsági őrral, a panaszos megjegyezte, hogy ő nem fogna vele kezét, ekkor a civil ruhás azt válaszolta, hogy ő meg a panaszossal nem. A panaszos szerint a rendőrök az első pillanattól kezdve ellenségesek voltak vele, szerinte úgy jöttek ki, hogy így fognak hozzá állni. A panaszos a rendőrségen is kijelentette, hogy minden benne lesz a médiában, mert sok törvényteleniséget elkövettek a hatóságok.

A panaszos elmondta, hogy a rendőröknél rákérdezett miért írnak ki belőle adatokat, és miért diktálja be rádión, akkor nem válaszoltak rendesen, csak annyit közöltek, hogy ez ellenőrzés. A rendőrök azt hajtogatták, hogy nem érdekli őket, amit a panaszos mond, az nem tartozik rájuk, ők nem azért vannak itt. A panaszos hozzátette, hogy míg vártak, kijött egy kopasz egyenruhás rendőr egy papírral, amit visszaküldtek, hogy nem jó, ahelyett hogy a panaszossal bementek volna, és akkor annak a rendőrnek sem kellett volna mászkálnia. Később, amikor bementek a kapitányságra a panaszos találkozott vele és azt közölte a panaszossal, hogy inkább költözzön Szegedre, az Ukrán határ mellé. A panaszos szerint a rendőr hülyének vagy ostobának nézte, vagy mindkettőt egyszerre.

A panaszos a Testület tudomására hozta, hogy a kihallgatáson a r.szds-nak elmondta miért hívta ki a rendőröket, de a panaszost nem tájékoztatták, hogy rabosítani fogják, semmi terhelő bizonyíték nem volt ellene. A rendőrségen azt mondták a panaszosnak, hogy még nyomoznak, de meg fogják szüntetni az eljárást, ha kiderül, hogy nem is bűncselekmény miatt állították elő. Panaszos véleménye szerint a bírósági alkalmazottakat kellett volna előállítaniuk. Szerinte a hatóságok nem akarnak intézkedni, és abszurdabbnál abszurdabb határozatokat meg végzéseket hoznak az ügyben. A panaszos megjegyezte, hogy a rendőrségen elmondták neki, hogy a Be. 196. § alapján panasszal élhet a gyanúsítás ellen, de mivel sem pénze, sem ideje

nincs nem tudott utána nézni a törvénynek. Panaszos szerint el akarták azt is titkolni, hogy ügyvédet kérhet, azért nem akarhatták, hogy elolvassa a jegyzőkönyv elejét. A panaszos hangsúlyozta, hogy a kihallgatáson már a harmadik jegyzőkönyvnél tartottak, mert a r.szds. kettőt széttépet, mert azokat panaszos nem akarta aláírni, amikor aláírás közben a százados megzavarta a panaszost az aláírásban. A panaszos szerint a kihagyott oldalt nem olvasta el, csak azt látta, hogy első ránézésre ismeretlennek tűnt, de nem találta, illetve azzal volt elfoglalva, ami a kezében volt. Panaszos véleménye szerint megint el kellett volna olvasnia. Ekkor még csak ketten voltak, a hatósági tanú csak később jelent meg, akkor, amikor a panaszos kijelentette, hogy nem írja alá a 3. vallomását sem, mivel nem egyezett azzal, amit elmondott. A harmadik jegyzőkönyvet is szét akarták tépni, de azt nem hagyhatta, hiszen másfél óráig tartott a kihallgatása és a panaszos úgy volt vele, legyen nyoma, hogy ott volt másfél órán át.

A panaszos szerint a jogszabály sem azt mondja, hogy szét kell tépni a jegyzőkönyveket, mintha nem is lett volna, hanem azt, hogy rá kell írni, hogy miért nem írta alá a vallomást tevő. A panaszos azt is hozzátette, hogy attól fél miközben a kezében volt a jegyzőkönyv a harmadik oldaltól, addig az asztalon lévő első-második oldalból a másodikat kicserélték, amíg a rendőr aláírta vele. Azt is hangsúlyozta, ha előkerülne valami, akár a rendőrség, akár a bíróság részéről, ami a második oldalon nem szerepel, pl. vallomás vagy olyan beadvány, mintha visszavont volna valamit, vagy lemondott volna valamilyen jogáról, vagy pl. olyan, amiben feljelentést tett élettársa ellen zaklatásért, akkor azt megtévesztéssel csikarták ki panaszosból.

A panaszos közölte, hogy soha nem vont vissza semmit, nem mondott le semmiről, és ami nyugtalanítja, hogy amikor 16 óra után elkészült a jegyzőkönyv a r. százados felvett olyan papírokat az asztalról, amiből panaszosnak nem adott, viszont hozzáfogta a saját példányához, a jegyzőkönyvhez, és azzal ment ki a szobából, hogy lefénymásolja. Ekkor a panaszos megkérdezte a hatósági tanútól, hogy mit fénymásol le, hisz látta, hogy valamit hozzáfogott a jegyzőkönyvhöz, de a tanú sem tudta megmondani. Ekkor panaszos a visszatérő r. szds.-tól kérdezte meg, amikor visszajött, hogy mit fénymásolt le, de kérdésére nem kapott választ.

A panaszos megemlítette a Testületnek, hogy ezen túl a n.-i rendőrség kizárását fogja kérni minden ügye levezénylésétől, és a korábbi dolgokért kártérítést fog kérni a rendőrségtől is. Ezután pedig hozzátette, hogy a nyomozó ügyészség és a megyei főügyészség eljárása ellen is panaszt tett korábban. Több hatóság is érintett az ügyben, ezért nagyon nehéz megállapítani, hogy melyik hatóság az, aki nem elfogult, és akinek erkölcsi jogalapja lenne arra, hogy eljárást indítson az illető személy ellen.

Panaszos végezetül elmondta, hogy ezek után sem érti a gyanúsítást, mivel nem vett el semmit, főleg nem jogtalanul, ráadásul maga hívta ki a rendőröket, hogy szólítsák fel a bíróságot a jogkövető magatartásra, a fénymásolásra a 17-es számú végzésből. Panaszos kiemelte, hogy nem állt szándékában semmi olyat elkövetni, amivel meggyanúsították.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott iratok alapján az alábbiak állapíthatók meg.

1) A N.-i Rendőrkapitányság vezetője a 2013. október 16-ai átiratában az alábbiakról tájékoztatta a Testületet.

A panaszossal szembeni intézkedés jogalapja a járásbíróság tisztviselőjének bejelentése volt, amelyet az ügyeletes tiszt hivatalos feljegyzésben rögzített. A kikerkező rendőr az intézkedés megkezdésekor bemutatkozott, elmondta a nevét, az intézkedés tényét és célját. Az intézkedő rendőr az ügyeletes utasítására érkezett a N.-i Járásbíróságra, azért mert a járásbíróságról bejelentés érkezett, hogy ott egy nő kiabál az iratismertetést végző köztisztviselővel. A kikerkező járőrt a bíróságon egy rendész fogadta, aki tájékoztatást adott a bejelentés okáról. A járőr ezt követően a rendész tájékoztatása alapján a panaszost intézkedés alá vonta, aki a rendőri jelentés alapján nem vetette alá magát az intézkedésnek, többszöri rendőri felszólítás ellenére sem hagyott fel cselekményével. A panaszos a csomagátvizsgálásnak alá vetette magát, de ezután az arról készült lefoglalási jegyzőkönyvet már nem írta alá.

A panaszost a N.-i Rendőrkapitányságra állították elő, majd gyanúsítottként hallgatták ki a Btk. 346. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző és aszerint minősülő jogtalan elvétellel vagy a jogosult elől jogtalan eltitkolással elkövetett közokirattal visszaélés vétség elkövetése miatt, mivel a panaszos az iratismertetésen egy végzést az iratból elvett (kitépett) és azt felszólításra nem volt hajlandó visszaadni.

A rendőri jelentés alapján a panaszos az intézkedés során végig kiabált, szidalmazta a bíróságon dolgozókat. Az intézkedő rendőrök több alkalommal szólították fel és utasították rendre a panaszost, aki ezen rendőri felszólításokat figyelmen kívül hagyta és a cselekményét a felszólítás ellenére is tovább folytatta. Az intézkedésnek a rendőri jelentés alapján tanúja volt a rendész, a köztisztviselő és az időközben megérkező bíró.

A panaszossal szemben két fő rendőr intézkedett, az egyikük egyenruhás, a másik polgári ruhás rendőrként. A panaszos és a rendőrök között nem folyt beszélgetés, illetve a kommunikáció a panaszos részéről szidalmazásban valósult meg, amelyre az intézkedő rendőr többszöri felszólítással rendre utasítással válaszolt. A hangnem a panaszos részéről az intézkedés során hangos kiabálás volt, az intézkedő rendőrök részéről nyugodt, ám a panaszos viselkedésének megfelelően határozott és rendre utasító volt. A panaszos – a rendőri jelentésből vélelmezhetően és a rendőrök elmondása alapján – agresszív magatartást tanúsított.

Az ügyintéző bővebb meghallgatására a helyszínen – figyelemmel a panaszos magatartására – nem volt lehetőség. A látottakra reagálva a tényállást felismerve vonták azonnal intézkedés alá a panaszost.

A panaszost a rendőrök tájékoztatták a panasztételi lehetőségéről, amelyet a rendőri jelentés is tartalmaz, azonban a jogorvoslati jogaira vonatkozó tájékoztatást nem volt hajlandó aláírni.

A panaszost 2013. augusztus 7-én 10 óra 20 perctől, 19 óra 9 percig állították elő. Az előállítás jogalapja a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 33. § (1) bekezdés a) pont volt. Miután a panaszost előállították a rendőrségen 11 óra 10 perckor a panaszossal szemben lefoglalásra, 14 óra 28 perckor gyanúsítottkénti kihallgatására került sor. A panaszos gyanúsított kihallgatása 15 óra 40 perckor ért véget. A gyanúsítást követően a bűnügyi nyilvántartási rendszerről, az Európai Unió tagállamainak bíróságai által a magyar

állampolgárokkal szemben hozott ítéletek nyilvántartásáról, valamint a bünygyi és a rendészeti biometrikus adatok nyilvántartásáról szóló 2009. évi XLVII. törvény 6. §-ának rendelkezései alapján, a panaszosról, mint eljárás alá vont személyről fényképfelvétel készült, valamint a 44-46. §§ rendelkezései alapján tőle ujj-és tenyérnyomatot vettek. A panaszos a kapitányság épületét a beléptető füzet tanúsága szerint 19 óra 8 perckor hagyta el.

A N.-i Rendőrkapitányságon nem üzemel fogda. Az előállított személyeket az erre a célra kialakított előállító helyiségben helyezik el. A panaszos esetében figyelemmel arra, hogy a két előállító helyiségben már korábban két-két férfit előállítottak, így őket azokban a helyiségekben helyezték el, így a panaszost az ügyfélváróban helyezték el, akit egy rendőr őrzött.

A panaszos azon állítása, amely szerint a rendőrök nem engedték meg neki, hogy így nem felel meg a valóságnak, hiszen az ilyen és ehhez hasonló alapvető emberi szükségletek kielégítésére szolgáló kéréseket attól függetlenül teljesítik a kapitányság beosztottjai, hogy milyen az eljárással érintett eljárásjogi minősége, illetve, hogy ezt bármilyen jogszabály előírja, avagy sem.

A panaszossal szemben kényszerítő eszközt nem alkalmaztak, a panaszos az eljárás során nem sérült meg, így orvosi ellátása iránt sem kellett intézkedni.

A panaszos a gyanúsított kihallgatása során, a kihallgatási jegyzőkönyv vonatkozó bejegyzése szerint nem volt hajlandó védőt meghatalmazni, akinek a kirendelése a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) szerint nem is volt kötelező. A rendelkezésre álló információk szerint a panaszos a kihallgatása során sem hagyott fel a fenyegetőző magatartásával, az előadó által készített jegyzőkönyvet két alkalommal sem volt hajlandó aláírni, abban újabb változtatásokra, kiegészítésekre tett indítványt, amelyet az eljáró vizsgáló figyelembe vett, kérésének eleget téve, több alkalommal javította és kiegészítette a jegyzőkönyvet, a korábbi jegyzőkönyveket pedig megsemmisítette.

A panaszos a személyes szabadságot korlátozó jelentéshez csatolt nyilatkozat alapján élelmezést nem kért, azonban a nyilatkozat aláírását megtagadta.

A panaszossal szemben büntetőeljárás indult a Btk. 346. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző és aszerint minősülő jogtalan elvétellel vagy a jogosult elől jogtalan eltitkolással elkövetett közokirattal visszaélés vétség elkövetés gyanúja miatt. A panaszossal az intézkedő rendőr az előállítás kezdetekor közölte az előállítás tényét és okát, valamint azt is, hogy vele szemben szabálysértési feljelentést tesz. A panaszossal szemben garázdaság szabálysértés miatt indítottak eljárást, amelyet le is folytattak.

2) A panaszos elfogásáról szóló jelentés szerint a panaszossal szemben 10 óra 20 perckor kezdte meg a rendőrség az intézkedést a járásbírószágon, amely során az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerinti igazoltatást, az Rtv. 29. § (4) bekezdés szerint az igazoltatott személyt átvizsgálását és az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján a szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten ért személy elfogását fogatosították. A személyi szabadság korlátozása alatt vele szemben kényszerítő eszközt nem alkalmaztak.

Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírása szerint 10 óra 20 perckor az ügyeletvezető utasítására jelent meg a helyszínen az intézkedő rendőr, mert bejelentés érkezett a rendőrségre, hogy egy nő kiabál a bíróság épületében. A rendőrt kikerkezésekor rendész fogadta, aki rendőri kérdésre elmondta, hogy egy nő bement iratismertetésre köztisztviselőhöz, akitől elvett egy végzést és azt nem volt hajlandó visszaadni, valamint folyamatosan kiabál az épület folyosóján. Ezt követően a rendőr intézkedés alá vonta a panaszost. A panaszos az intézkedés során, rendőri kérdésre elmondta, hogy a bíróságot már feljelentette, mivel okiratokat hamisítottak meg, ezt bizonyítani is tudja. Emellett azt is elmondta, hogy nem adja vissza a végzést, amelyet illeték lerovása nélkül akart elvinni. A panaszos kijelentette, hogy a köztisztviselő mutasson neki jogszabályt, ami alapján nem viheti el, de emellett azt hangoztatta, hogy nem adja vissza a végzést, mert azt meghamisítják. A panaszost többször szólította fel a helyszínen, hogy adja vissza a végzést, de azt nem adta vissza az iratismertetőnek, illetve többszöri rendőri felszólítás ellenére is folyamatosan kiabált, szidalmazta a bíróságon dolgozókat, így az időközben odaérkező bírót is, valamint azt is mondta a panaszos, hogy mindenki köztörvényes bűnöző és mindenkit fel fog jelenteni. A rendőr többször tájékoztatta a panaszost, hogy ne kiabáljon, mert ezzel szabálysértést követ el, de erre a panaszos csak annyit mondott, hogy őt az nem érdekli, úgyis mindenkit feljelent, majd ezt követően pedig mindent letagad. Ezután a r. zls. felszólította a panaszost, hogy adja át az iratot, amelyre a panaszost azt mondta, hogy senkinek sem fogja átadni. Ezt követően a rendőr közölte a panaszossal, hogy a csomagját át fogják vizsgálni, amelynek alávetette magát, így a csomagátvizsgálás során előkerült végzést letette a bírósági padra. A r. zls. elvette ezután a végzést, amelyet így lefoglalt a panaszostól és átadta köztisztviselőnek. A panaszos a lefoglalásról készült jegyzőkönyv aláírását megtagadta, majd a rendőröknek mondta, hogy őket is feljelenti, mert ők is bűnözők, hiszen a N.-i Rendőrkapitányságon csak bűnözők dolgoznak. Erre tekintettel hatósági tanút alkalmaztak a jegyzőkönyvnél, majd felolvasták a panaszosnak a dokumentumot, aki azt közölte, hogy úgyis le fogja tagadni, mert tőle nem vettek el a rendőrök semmit. A rendőr ezt jelentette az ügyeletnek, aki utasította, hogy okirattal visszaélés büncselekménye miatt állítsa elő, illetve a szabálysértést többszöri felszólításra folytatás miatt. Így a rendőr közölte a panaszossal, hogy előállítja a N.-i Rendőrkapitányságra, továbbá hogy az általa elkövetett szabálysértés miatt szabálysértési feljelentést tesz, amely tájékoztatást a panaszos tudomásul vette, majd sérülés-és panaszmentesen, az ügyeletvezető utasítására állították elő a rendőrkapitányságra. A panaszost a panasztételi jogáról tájékoztatták, amelyet tudomásul vett.

A védelemhez való jog gyakorlására vonatkozó szóbeli közlés a 23/2003. (VI. 24.) BM-IM együttes rendelet 4. § (4) bekezdése alapján, 2013. augusztus 7-én 10 óra 20 perckor megtörtént. Az Rtv. 33. § (4) bekezdés szerint az előállítás okáról szóló tájékoztatót, valamint az előállítás idejéről szóló igazolást kiadták a panaszosnak. Az elfogás oka 2013. augusztus 7-én 19 óra 8 perckor megszűnt, amikor a panaszost elbocsátották.

3) A panaszos elfogásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint a panaszos Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerinti igazoltatása, az Rtv. 29. § (4) igazoltatott személy átvizsgálása, valamint az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja szerinti elfogása jogszerű, szakszerű és arányos volt.

4) Az elfogásról szóló jelentéshez csatolt nyilatkozat csupán annyit tartalmaz, hogy a panaszos nem kért élelmezést. A panaszos a nyilatkozat aláírását megtagadta, amelyet a hatósági tanú igazolt.

5) A panaszos személyi szabadsága korlátozásának idejéről kiállított igazolás szerint a panaszost az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja szerint 2013. augusztus 7-én 10 óra 20 perctől 19 óra 8 percig a N.-i Rendőrkapitányság épületében állították elő. Az előállítás ideje alatt sérülése nem keletkezett. A panaszos az igazolás aláírását megtagadta, amelyet az alkalmazott hatósági tanú igazolt.

6) A kapitányságvezető a 2013. október 14-ei végzésével a rendőrség előtt folyamatban lévő panaszeljárást felfüggesztette, tekintettel arra, hogy a panaszos 2013. október 4-én válaszlevelében arról tájékoztatta a rendőrséget, hogy korábbi beadványával a N.-i Rendőrkapitányság kizárását szeretne volna elérni, amely kérése ellenére nem történt meg. Ugyanezen levelében a panaszos arról is tájékoztatta a rendőrséget, hogy a továbbiakban a Testülethez fordul panaszával. 2013. október 10-én a megyei rendőr-főkapitányság ellenőrzési Szolgálatára forduló iratában arról tájékoztatta a N.-i Rendőrkapitányságot, hogy a panaszos panaszt terjesztett elő a Testülethez, a vele szemben 2013. augusztus 7-én a járásbíróságon történt rendőri intézkedéssel kapcsolatban. Így a kapitányságvezető a Testület álláspontjának meghozataláig, az Rtv. 93. § (3) és (4) bekezdéseire figyelemmel az eljárás felfüggesztéséről döntött.

7) A 2013. augusztus 7-én felvett hivatalos feljegyzés szerint eljárás indult a panaszos ellen, aki 2013. augusztus 7-én 10 és 10 óra 10 perc közötti időben a járásbíróság büntető irodájában bement, ott betekintett egy iratba, majd az aktából a 16-os sorszámú iratot kivetette, az ott dolgozó a köztisztviselő felszólítására azt nem adta vissza, a bíróság folyosójára kimenne kiabált és a kiérkező rendőrök felszólítására sem fejezte be a kiabálást, valamint a jogosulatlanul megszerzett iratot sem adta vissza. A panaszossal szemben a r. zls., a r. őrm. és a r. szds. intézkedtek, akivel szemben elfogást, lefoglalást és gyanúsított kihallgatást foganatosítottak.

8) A lefoglalási jegyzőkönyv a panaszossal szemben, a Btk. 346. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző és aszerint minősülő jogtalan elvétellel vagy a jogosult előli jogtalan eltitkolással elkövetett közokirattal visszaélés vétségének megalapozott gyanúja miatt folyamatban lévő eljárásban, 2013. augusztus 7-én 11 óra 10 perckor, a járásbíróságon készült. A jegyzőkönyvet 11 óra 25 perckor zárták le.

A jegyzőkönyv szerint a panaszos a járásbíróság 6. számú büntetőirodájában a 16-os számú szabálysértési eljárás során keletkezett iratból kivette az egyik iratot és azt nem volt hajlandó visszaadni. A panaszos a jegyzőkönyv aláírását megtagadta. A hatóság (rendőrség) ezen tény tanúsítása érdekében hatósági tanút alkalmazott, aki aláírásával hitelesítette a panaszos aláírás megtagadására vonatkozó nyilatkozatát.

A lefoglalás menete során a rendőrség felszólította a panaszost, hogy adja át az iratot nekik, amelyet a panaszos a többszöri rendőri felszólítás ellenére is megtagadott. A csomag átvizsgálása során, újbóli felszólításra a panaszos a bírósági padra végül lerakta az iratot, amelyet a Be. 151. § (1) – (2) bekezdések alapján a helyszínen lefoglaltak és azt a köztisztviselőnek a rendőrök átadták.

9) A panaszost 2013. augusztus 7-én 14 óra 28 perctől 15 óra 40 perc között, mint gyanúsítottat hallgatták ki a N.-i Rendőrkapitányságon, a Btk. 346. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző és aszerint minősülő jogtalan elvétellel vagy a jogosult előli jogtalan eltitkolással

elkövetett közokirattal visszaélés vétségének megalapozott gyanúja miatt, ismeretlen tettes ellen folyamatban lévő eljárásban.

A panaszos a gyanúsítást megértve úgy válaszolt, hogy panaszt kíván tenni, mert ő semmit nem vett el jogtalanul, hanem fénymásolatot kért mivel nincs belőle példánya, vagy jogszabályt, hogy miért nem jár neki az iratból fénymásolat, hiszen azt ingyenesen igényelheti. A panaszos elmondta, hogy ő csak akkor vette fel a papírt, amikor már kint voltak a rendőrök azért, hogy nekik megmutassa, így a rendőrnek azt megmutatta, és oda is adta. Ezután saját kézírásával a jegyzőkönyvre írta, miután aláírta a válasza alatt található aláírásra szolgáló mezőt, hogy ő hívta ki a rendőrt és azért vette el az iratot, mert ő nem kapott jogerős végzést, és az jár neki, és neki nem megfelelő iratot küldtek ki.

A panaszos, mint gyanúsított úgy nyilatkozott a jegyzőkönyv szerint, hogy a jogaira történő figyelmeztetést és tájékoztatás megértette és kijelentette, hogy vallomást kíván tenni, valamint védőt nem kíván meghatalmazni.

A panaszos vallomásában elmondta, hogy stoppal jött a lakcíméről N. városban direkt abból a célból, hogy a bíróságon már lezárt korábbi magánlaksértés miatt folyamatban volt ügyben kikérjen egy végzést. Az iratokat megtekintve látta, hogy ott van egy végzés, amelyben az áll, hogy azért utasítják el a fellebbezését, mert korábban már jogerőre emelkedett a megszüntető végzés. A bíróságon már tegnap előtt is volt, ekkor személyesen megtekintette az általa kért végzést. Ekkor az ügyintéző hölgy bemutatta a végzést. Amikor a panaszos közölte vele, hogy másolatot szeretne az iratból, akkor azt mondta neki, hogy nem adhat ki, mivel az 100 forint/oldal. Még panaszkodott is neki, hogy minek jár a panaszos bíróságra olyan sokat. Ez a panaszos elmondása szerint mind a büntetőirodában történt. A panaszosnál nem volt pénz, így nem kapott másolatot. 2013. augusztus 7-én, 10 óra körüli időben ért ismételten a bíróságra, ekkor volt is nála 200 forint. A büntetőiroda ajtaja nyitva volt, pont egy másik ügyfél jött ki rajta. Aznap szintén az az ügyintéző nő volt bent, akivel tegnap előtt beszélt. A panaszos kérésére a hölgy felment egy bíróhoz, majd visszament egy aktával, amit a büntetőirodában lévő asztalra tett le. A panaszos mondta, hogy fénymásolja le a 17-es számú végzést, az egyiket, amire a hölgy azt közölte, hogy nem másolja le, mert neki illetékbélyeg kell. A panaszos meg kívánta jegyezni, hogy ő egy másik végzést, a 14. számút vette át még július 8-án, amit korábban a lakcímére küldtek ki, de ebből a fellebbezéséből készült 17-es számút még nem kapta meg. Az ügyintéző azt mondta a panaszosnak, hogy kiküldték. Értesítőt ő is kapott. Ha jól látta, akkor a 17-es számú végzésből két fajta is van, de nem tudta pontosan áttekinteni a dokumentumot. A 14-es számú végzés, amit ő átvett az nem jogerős, de most illetve tegnap előtt azt látta, hogy náluk a bíróságon jogerősként szerepel ez a végzés. Van mellette egy tértivevény, hogy ő a jogerőset átvette július 8-án, de ez nem igaz. Így erre tekintettel szeretett volna a panaszos fénymásolatot kérni. Ezután közte és az ügyintéző között vita alakult ki, hiszen a panaszos mindenféleképpen azt akarta elérni, hogy adjanak neki a végzésből, mert attól félt, hogy meghamisítják azt a bíróságon, mivel a 14-es számú végzés sem egyezik. Ekkor a panaszos kivette a dossziéból a végzést és azt mondta, hogy addig nem megy el, amíg nem másolnak neki egyet, vagy nem mutatnak olyan jogszabályt, hogy a fénymásolás illetékköteles lenne. A panaszos mondta, hogy ebből a végzésből ő nem kapott példányt, így neki illetékmentesen is jár egy darab. Mondta az ügyintézőnek, hogy hívjon rendőrt, majd visszatette a végzést az asztalra. A büntetőirodában ekkor ketten voltak bent (a panaszos és az ügyintézőnő). A panaszos elindult kifelé az irodából a folyosóra, a kijárat irányába, hogy ott megvárja a rendőröket abból a célból, hogy bizonyítsa nekik az igazát. A folyosón még egy bíróval is találkozott, aki közölte, hogy jogszabályt akar, vagy

fénymásolatot. A bíró érdemben nem foglalkozott a panaszossal, pedig a panaszos mondta, hogy törvénytelenég van, hiszen a végzések tartalma nem egyezik. Ezután pár percet várakozott a folyosón, amikor megérkezett két rendőr. A panaszos látta, hogy jönnek, ekkor visszament a büntetőirodába, magához vette a végzést azzal a céllal, hogy azt bemutassa a rendőrnek. A rendőrök igazoltatták őt, magukat viszont a rendőrök nem igazolták. A panaszos elmondta nekik a gondját, hogy fénymásolatot akar, de nem foglalkoztak a dologgal, azt mondták, hogy nem rájuk tartozik és így elmulasztották az intézkedést. Ő meg akarta nekik mutatni a 14-es számú végzést, az ő példányát és azt, ami ott van az irodán, hiszen azok nem egyeznek, de a rendőrök nem foglalkoztak a panaszossal. A panaszostól elkérték a végzést, ekkor ő oda is adta nekik, önként. Ezután pedig őt előállították a kapitányságra. A panaszos azt is elmondta vallomása végén, hogy az ügyészségen fel fogja jelenteni a bíróságot, a bírósági ügyintézőt, valamint az intézkedő rendőröket is, mert nem foglalkoztak a panaszával és nem adtak neki példányt a végzésből.

A panaszos a jegyzőkönyv lezárt része alá, saját kezűleg azt is leírta, hogy jelen, harmadik számú jegyzőkönyv sem azt tartalmazza, amit elmondott, és ezért írásban saját maga fog vallomást tenni.

10) A járási ügyészség 2013. augusztus 12-én a panaszos gyanúsítás ellen benyújtott panaszát elutasította.

11) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta az intézkedés napján, a beléptetések nyilvántartásáról szóló dokumentumot, amely szerint 2013. augusztus 7-én a panaszos 17 óra 10 perckor érkezett és 19 óra 5 perckor távozott a kapitányság épületéből.

12) A rendőrség megküldte a panaszos által írt, 2013. október 1-én kelt, a N.-i Rendőrkapitányság parancsnokának és hivatalvezetőjének írt beadványát, amely ismertetésétől a Testület eltekint, tekintettel arra, hogy a panaszügy szempontjából felsorolt és az ügy megítélése szempontjából releváns kifogásokat az állásfoglalás I. fejezetének 1) pontja alatt már ismertette.

A rendőrség megküldte a panaszos által 2013. augusztus 31-én, a panaszos által megfogalmazott tájékoztatót és a gyanúsításával szembeni álláspontját, amelynek ismertetésétől a Testület eltekint, mivel nem tartalmaz új – a korábbiakban nem ismertett – információt.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) és a szolgálati szabályzatról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

1) A Testület először azt vizsgálta, hogy a panaszban kifejtett valamennyi kifogásra kiterjed-e a hatásköre.

A panaszos többek között azt kifogásolta, hogy őt a rendőrök bűncselekmény elkövetésével vádolták meg, sérelmezte rabosítását, a gyanúsított kihallgatása során a jegyzőkönyvezés folyamatát, valamint azt is, hogy nem vehetett igénybe ügyvédet a gyanúsított kihallgatása során.

A Testület hatáskörét az Rtv. 92. § (1) bekezdése rendezi. Eszerint akinek a IV–V. Fejezetben – a 46/A–46/C. § kivételével –, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint

a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy

b) kérheti, hogy – amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá – panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kiletétől függően

ba) az országos rendőrfőkapitány,

bb) a belső bűnmegelőzési és büntetőrendészeti feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy

bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója

bírálja el.

Ennek megfelelően a Testületnek tehát

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség, etc.),

- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomagjarmű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés, etc.)

- kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás, etc.), tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

Az Rtv. IV. fejezetében szereplő 11. § (1) bekezdése szerint a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni. A 11.§ (1) bekezdése – a fentebb kifejtettek alapján – olyan általános jellegű rendőri kötelezettséget rögzít, amelynek megsértése esetén helye van a Testület eljárásának akkor is, ha a jogsértés nem az Rtv. V. és VI. fejezetében foglalt rendelkezések alkalmazásával függ össze. Az Rtv. 11.§-án keresztül vizsgálhatóvá válik tehát a rendőrség részéről eljáró személyek olyan tevékenysége is, amely az Rtv.-től eltérő, egyéb jogszabályok által rendezett eljárási szabályok alapján zajlik

A fentiek alapján a Testület csupán azon intézkedéseket vizsgálta éremben, amelyre a más jogág szabályozása szerint nincs jogorvoslat.

a) A Testület részére megküldött iratok szerint megállapítható, hogy a panaszos gyanúsítottként került kihallgatásra a Btk. 346. § (1) bekezdésébe ütköző közokirattal visszaélés miatt. A Testületnek főszabály szerint nem áll módjában a büntetőeljárás során történetekkel kapcsolatban vizsgálatot indítania, tekintettel arra, hogy a Be. 195-196. §-ai lehetőséget biztosítanak arra, hogy akire nézve az ügyészség vagy a nyomozó hatóság határozata rendelkezést tartalmaz, továbbá akit a nyomozó hatóság intézkedése vagy annak elmulasztása érint, panaszt tehesen.

a) A gyanúsítás ellen a panaszos a Be. 195-196. §-a alapján jogosult panaszt előterjeszteni, így az ezzel kapcsolatos kifogás vizsgálatára a Testületnek nincs hatásköre.

b) A panaszos jegyzőkönyvezésre vonatkozó kifogásainál a Testület utal a Be. 166. § (1) bekezdésére. Eszerint a nyomozási cselekményekről – ideértve az ügyész, valamint a nyomozó hatóság intézkedéseit –, ha e törvény másképp nem rendelkezik, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság jegyzőkönyvet készít. A jegyzőkönyvet a jegyzőkönyvvezető vagy a nyomozó hatóság tagja veszi fel. A nyomozási cselekményen jelen lévő gyanúsított, illetve a védő jegyzőkönyvezéssel kapcsolatos jogait a (6) és (7) bekezdés tartalmazza. „Ha a nyomozási cselekményen jelen lévő gyanúsított, védő, sértett, egyéb érdekelt, tanú vagy az érdekében eljáró ügyvéd az eljárással összefüggő esemény vagy nyilatkozat jegyzőkönyvbe vételét kéri, ez csak abban az esetben tagadható meg, ha ennek megtörténtéről az ügyésznek, illetőleg a nyomozó hatóság tagjának nincs tudomása. A jegyzőkönyvet az ügyész vagy a nyomozó hatóság eljáró tagja szükség esetén kijavítja vagy kiegészíti, a kijavítást és a kiegészítést aláírja, és arról az érdekelteket értesíti. A nyomozási cselekményen jelen voltak a jegyzőkönyv általuk történt megismerését követően a jegyzőkönyv kijavítását vagy kiegészítését indítványozhatják. A kijavítást a jegyzőkönyvben a kijavítás dátumának megjelölésével fel kell jegyezni, vagy az indítvány elutasítását az iratokban fel kell tüntetni.”

A fentiek alapján a jegyzőkönyvezés vonatkozásában tehát a Be. biztosít jogorvoslatot, így ezen kifogás vizsgálatára a Testületnek nincs hatásköre.

b) A védő kirendelésére a Be. meghatározott esetekben, a kötelező védelem eseteiben van lehetősége a hatóságnak. A terhelt azonban nincs attól elzárva, hogy maga egyéb esetekben is meghatalmazzon védőt, amennyiben ennek szükségét látja, azonban az állam csak a kiemelt bűncselekmények vagy más a Be. 46. §-ban meghatározott speciális esetben biztosítja díjmentesen a védelmet a terhelt részére. Amennyiben a terheltnek a Be. 46. § előírásait megszegve nem rendelt ki a hatóság védőt, akkor a Be. 195-196. § alapján a terhelt jogosult jogorvoslattal élni ez ellen.

Mindezek alapján a Testületnek nincs hatásköre a panasz ezen részének vizsgálatára.

c) A büntügyi nyilvántartási rendszerről, az Európai Unió tagállamainak bíróságai által magyar állampolgárokkal szemben hozott ítéletek nyilvántartásáról, valamint a büntügyi és rendészeti biometrikus adatok nyilvántartásáról szóló 2009. évi XLVII. törvény (továbbiakban: Rabs.tv.) az alábbiak szerint kötelezővé teszi a gyanúsítás közlése után a büntetőeljárás gyanúsítottainak és bizonyos azonosító jegyeiknek (fénykép, tenyér- és ujjlenyomat) nyilvántartásba vételét, amit mindenki köteles tölteni, jogorvoslatnak azzal szemben nincs helye.

A Rabs.tv. 6. § (1) bekezdése szerint a személyazonosító adatok és fényképek nyilvántartásában az érintett arcképmását nyilván kell tartani, ha *a)* bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt büntetőeljárás alá vonták, vagy *b)* a bíróság vele szemben bűnösséget megállapító jogerős ítéletet hozott.

A jogszabály 44. § (1) bekezdése szerint a büntetőeljárás alá vont személyek ujj- és tenyérnyomatainak nyilvántartásában annak a büntetőeljárás alá vont személynek az ujj- és tenyérnyomatát kell nyilvántartani, akit

a) ötévi vagy ezt meghaladó szabadságvesztés büntetéssel fenyegetett szándékos bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja vagy

b) öt évet el nem érő szabadságvesztés büntetéssel fenyegetett szándékos, testi sértés (Btk. 170. §), segítségnyújtás elmulasztása (Btk. 172. §), személyi szabadság megsértése (Btk. 175. §), emberkereskedelem (Btk. 175/B. §), magánlaksértés (Btk. 176. §), közlekedés biztonsága elleni bűncselekmény (Btk. 184. §), vasúti, légi vagy vízi közlekedés veszélyeztetése (Btk. 185. §), közúti veszélyeztetés (Btk. 186. §), cserbenhagyás (Btk. 190. §), megrontás (Btk. 201. §), tiltott pornográf felvétellel visszaélés (Btk. 204. §), üzletszerű kéjelgés elősegítése (Btk. 205. §), kitarottság (Btk. 206. §), kerítés (Btk. 207. §), beutazási és tartózkodási tilalom megsértése (Btk. 214. §), embercsempészés (Btk. 218. §), hivatali visszaélés (Btk. 225. §), bántalmazás hivatalos eljárásban (Btk. 226. §), hivatalos személy elleni erőszak (Btk. 229. §), közfeladatot ellátó személy elleni erőszak (Btk. 230. §), hamis vád (Btk. 233. §), bűnpártolás (Btk. 244. §), vesztegetés (Btk. 250. §), befolyással üzérkedés (Btk. 256. §), közveszélyokozás (Btk. 259. §), terrorcselekmény (Btk. 261. §), visszaélés lőfegyverrel vagy lőszerrel (Btk. 263/A. §), közveszéllyel fenyegetés (Btk. 270/A. §), garázdaság (Btk. 271. §), rendbontás (Btk. 271/A. §), közokirat-hamisítás (Btk. 274. §), magánokirat-hamisítás (Btk. 276. §), egyedi azonosító jel meghamisítása (Btk. 277/A. §), visszaélés kábítószerrel (Btk. 282-282/C. §), számítástechnikai rendszer és adatok elleni bűncselekmény (Btk. 300/C. §), pénzhamisítás (Btk. 304. §), költségvetési csalás (Btk. 310. §), a 2011. december 31-ig hatályban volt adócsalás és csempészet, készpénz-helyettesítő fizetőeszközzel visszaélés (Btk. 313/B. §), lopás (Btk. 316. §), sikkasztás (Btk. 317. §), csalás (Btk. 318. §), rongálás (Btk. 324. §), jármű önkényes elvétele (Btk. 327. §) bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt büntetőeljárás alá vontak.

A rögzítés módját pedig a Rabs. tv. 92.-93 §-a rendezi, eszerint a büntetőeljárás alá vont személy arcképmásának rögzítéséről a 6. § (3) bekezdése szerinti nyomozó hatóság vagy ügyészség a megalapozott gyanú közlését követően haladéktalanul gondoskodik. A nyilvántartott személy köteles alávetni magát az arcképmás rögzítésének, ellenszegülése esetén vele szemben testi kényszer alkalmazható. A büntetőeljárás alá vont személyek ujj- és tenyérynymatainak nyilvántartásába e törvény alapján felvételre kerülő ujj- és tenyérynymat levételéről a 46. § szerinti nyomozó hatóság vagy ügyészség a megalapozott gyanú közlését követően haladéktalanul gondoskodik.

A fentebb részletezett hatásköri szabályok miatt a büntetőeljárás keretében fogatosított eljárási cselekményeket érintő kifogások kapcsán, hacsak nem érinti az eljárási cselekmény végrehajtásának módjában az Rtv. rendelkezéseit, a Testületnek nincs jogosultsága vizsgálatot folytatni. Mindezek alapján a Testület nem tudta vizsgálni a panaszosnak azon kifogásait, amelyek a rabosításra vonatkoztak.

A fentiek alapján tehát a Testület megállapította, hogy a konkrét ügyben hatáskör hiányában nem vizsgálhatja a panaszos meggyanúsítását, rabosítását, a gyanúsított kihallgatás során a jegyzőkönyvezést és a védő kirendelés kérdését.

Ugyanakkor vizsgálhatja a rendőrök intézkedési kötelezettségét - és azt, hogy ennek a rendőrök hogyan tettek eleget -, a szolgálati fellépés módját, az elfogást, az intézkedés részrehajló jellegét, a rendőri tájékoztatást és azt, hogy a kapitányság területén a panaszos nem ihatott.

IV.

Az elvégzett vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében található emberi méltósághoz, a IV. cikk (1) bekezdésében foglalt személyi szabadsághoz és a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök nem tettek eleget intézkedési kötelezettségüknek.

a) A panaszos beadványában elmondta, hogy azért hívta ki a rendőröket, mert közokirat-hamisítás bűncselekmény elkövetésére vonatkozó gyanút alátámasztó iratokat kívánt a rendőrség tudomására hozni, hiszen álláspontja szerint a bíróság meghamisított két végzést.

A rendőrség által megküldött dokumentumok szerint a járásbíróság tisztviselőjének bejelentése alapján jelentek meg a rendőrök a bíróságnál. A bejelentés tartalma szerint egy nő kiabált a bíróság épületében az egyik iratismertetést végző köztisztviselővel.

A kérdés vizsgálatánál a Testület az alábbi jogszabályhelyekre volt figyelemmel.

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő, vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Szolgálati Szabályzat 8. §-a szerint a rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást. Ezt a rendelkezést a Szolgálati Szabályzat 9. § (1) bekezdése egészíti ki, amely szerint a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

A közokirat-hamisítás tényállást a Btk. 342-434. §-a szabályozza. Eszerint: 342. § (1) Aki

a) hamis közokiratot készít, vagy közokirat tartalmát meghamisítja,

b) hamis, hamisított vagy más nevére szóló valódi közokiratot felhasznál,

c) közreműködik abban, hogy jog vagy kötelezettség létezésére, megváltozására vagy megszűnésére vonatkozó valótlan adatot, tényt vagy nyilatkozatot foglaljanak közokiratba, büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(2) Aki az (1) bekezdés a) vagy b) pontjában meghatározott közokirat-hamisításra irányuló előkészületet követ el, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(3) Aki az (1) bekezdés c) pontjában meghatározott közokirat-hamisítást gondatlanságból követi el, vétség miatt elzárással büntetendő.

343. § (1) Az a hivatalos személy, aki hivatali hatáskörével visszaélve

- a) hamis közokiratot készít,
 - b) közokirat tartalmát meghamisítja, vagy
 - c) lényeges tényt hamisan foglal közokiratba,
- büntett miatt egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(2) E § rendelkezéseit a külföldi állam igazságszolgáltatási vagy bűnüldözési feladatot ellátó hatóságának a törvény alapján Magyarország területén eljáró tagjára is megfelelően kell alkalmazni.

A garázdaság bűncselekményi alakzatának szabályait a Btk. 339. §-a tartalmazza, eszerint aki olyan kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A büntetés büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztés, ha a garázdaságot a) csoportosan, b) a köznyugalmat súlyosan megzavarva, c) fegyveresen, d) felfegyverkezve vagy e) nyilvános rendezvényen követik el.

Míg a szabálysértési alakzat szerint, aki olyan kihívóan közösségellenes magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, szabálysértést követ el. (Szabs. tv. 170.§)

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

A panaszosi és a rendőri állítás tehát annyiban ellentmond egymásnak, hogy kinek a bejelentésére jelentek meg a helyszínen a rendőrök, hiszen a rendőrség álláspontja szerint az egyik bírósági tisztviselő telefonált, míg a panaszos állítása szerint ő maga. Sőt a panaszos nyilatkozatai is ellentmondásosak, hiszen míg a panaszosi beadványban úgy nyilatkozik, hogy ő hívta ki a rendőröket, addig a kihallgatásáról készült jegyzőkönyvben úgy, hogy ő kérte meg a bírósági tisztviselőt, hogy telefonáljon a rendőrségnek.

Ugyanakkor mind a panaszosi, mind a rendőri előadás felvetette, hogy a bíróság épületében valaki jogellenes cselekményt követ el, ugyanis a panaszosi előadás szerint valaki közokirat-hamisítást követett el a bíróság épületében, míg a rendőri jelentések szerint a bejelentés arról szólt, hogy valaki garázda jellegű magatartást tanúsít a bíróság kezelőirodáján.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a bejelentések tartalma miatt a rendőrségnek fennállt az intézkedési kötelezettsége.

2) Ezt követően a Testület a panaszos előállításának jogszerűségét vizsgálta.

a) Az előállítás jogalapjának vizsgálata kapcsán a Testület a következő következtetésre jutott.

A panaszos álláspontja szerint ő nem követett el semmiféle jogellenes cselekményt. Véleménye szerint mindenféle hatóság így próbál meg tőle megszabadulni, hiszen sokszor nyert már pereket a hatóságokkal szemben, így félnek ezen szervek az esetleges kártérítés panaszos részére való kifizetésétől, valamint esetleges büntetőjogi felelősségre vonástól.

A rendőrség által megküldött dokumentumok szerint a panaszos elfogásának és a kapitányságra történő előállításának jogalapját az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja teremtette meg, amely szerint a rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek. A rendőri jelentések szerint a rendőrök a bíróság épületében közokirattal visszaélés vétségének elkövetésén érték tetten a panaszost, amikor egy hivatalos iratot elvett és azt felszólításra sem adta vissza. Az irat végül a csomagátvizsgálás során előkerült.

A Btk. 346. § (1)-(2) bekezdése szerint aki egy vagy több olyan közokiratot, amely nem vagy nem kizárólag a sajátja, *a)* másától, annak beleegyezése nélkül jogtalanul megszerez, *b)* jogtalanul megsemmisít, megrongál, vagy *c)* másától jogtalanul elvesz, vagy a jogosult elől jogtalanul eltitkol, vétséget követ el. Akár csak az, aki jogtalan haszonszerzés céljából közokiratot átad vagy átvesz, ha más bűncselekményt nem valósul meg.

Az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja a rendőrnek nem biztosít mérlegelési lehetőséget, hanem tettenérés esetén kötelező jelleggel írja elő az intézkedés alá vont előállítását.

Ahhoz, hogy a Testület a rendőrség által megjelölt előállítási ok megalapozottságáról állást foglaljon, egyrészt arról kell állást foglalnia, hogy felmerülhetett-e a panaszossal szemben bűncselekmény elkövetésének gyanúja, másrészt arról, hogy amennyiben igen, úgy megvalósult-e „tettenérés”.

i) Az első kérdéssel kapcsolatban a Testület utal a fentiekben már kifejtett azon gyakorlatára, hogy valamely bűncselekmény tényállásszerűségét kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Ezzel összefüggésben a Testület fontosnak tartja hangsúlyozni: nem abban a kérdésben foglal állást, hogy a panaszos követett-e el bűncselekményt vagy sem, hanem csupán abban, hogy az adott helyen és időben rendelkezésére álló adatok alapján a rendőr gondolhatta-e azt, hogy panaszossal szemben felmerül a bűncselekmény elkövetésének (a megalapozott gyanú szintjénél) alacsonyabb fokú gyanúja. Amennyiben igen, úgy a rendőri intézkedés akkor is jogszerű lehet, ha utóbb a nyomozás azt állapítja meg, hogy az érintett nem követett el bűncselekményt, vagy a bűncselekmény elkövetése nem bizonyítható.

A rendőri jelentések és a panaszosi előadás egybehangzóak tekintetben, hogy a panaszos nem vitatta, hogy elvette az iratot és hogy az okiratot kezében tartva várta meg a kikerülő rendőröket, a helyszínt nem hagyta el, a kezéből még a többszöri rendőri felszólítás ellenére sem adta ki az okiratot, és az csak a csomagátvizsgálás következtében került elő. Az előadások között a különbség abban mutatkozik, hogy ennek a panaszosi magatartásnak mi volt az indoka, ám a Testület álláspontja szerint a történeti tényállás alanyi oldalának feltárása és annak pontos minősítése már az adott esetben már a későbbi eljárás feladata, a cselekmény helyszíni megvalósulása megteremtette az intézkedéshez szükséges alacsonyabb fokú gyanút.

ii) Sem az Rtv., sem a büntető anyagi, illetve eljárási szabályok nem tartalmazzák a „tettenérés” meghatározását, a Testületnek tehát szükséges elvégezni a fogalom elemzését ahhoz, hogy megítélhesse, jelen ügyben alappal hivatkozik-e a rendőrség a tettenérésre, mint kötelező előállítási okra.

A Btk. kommentárja szerint a bírói gyakorlat – a tetten ért tolvaj által az eltulajdonított dolog megtartása érdekében alkalmazott erőszak rabláskénti minősülése kapcsán – a tettenérés fogalmát tágan értelmezi, nem csak a cselekmény véghezvitele közbeni leleplezést érti rajta, hanem megállapíthatónak tartja akkor is, ha a bűncselekmény felfedezése a lopás befejezését jelentő elvétel után, de még az elvitel közben történik. Tettenérésnek minősül a lakásbetörés elkövetőjének a folyamatos üldözés utáni, akár a helyszíntől távoli elfogása is, ám a folyamatos üldözés megállapításának feltétele a helyszínről távozó tolvaj *folyamatos* szemmel tartása és *megszakítás nélküli* üldözése. Amennyiben a folyamatos üldözés megszakad, nem beszélhetünk tetten ért tolvajról (lásd: Dr. Belovics Ervin – Dr. Molnár Gábor – Dr. Sinku Pál: Büntetőjog. Különös rész. Harmadik, átdolgozott kiadás. HVG-Orac, Budapest, 2003, 587-588. o.).

A Be. szerint [127. § (3) bekezdés] a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt bárki elfoghatja, köteles azonban őt a nyomozó hatóságnak haladéktalanul átadni; ha erre nincs módja, a rendőrséget értesíteni. A Be. kommentárja is kiemeli, hogy nem csak az minősül tettenérésnek, ha az elkövető a cselekményt szemtanú jelenlétében hajtja végre, és őt a szemtanú elfogja, hanem az is, ha az elkövetőt akár a szemtanú, akár a szemtanú felhívása, vagy más körülmény (pl. riasztó észlelése) alapján a szemtanútól különböző személy *üldözés során* elfogja [Jakucs Tamás (szerk.): Kommentár a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvényhez, 262. o.].

Mind az anyagi, mind az eljárási törvényekhez fűzött kommentárból kiderül tehát, hogy a tettenérés megállapításához szükséges egyfajta folyamatosság, amely a cselekmény elkövetését az elfogással összekapcsolja. Ezért abban az esetben is, ha az Rtv. tettenérés fogalmát nem csupán a hatóság általi észlelés alapján induló intézkedésekre szorítjuk, szükséges, hogy a tetten ért személy mozgását, cselekvését – akár a szemtanúk, akár az értesítésre megjelenő rendőrök – végig kövessék a cselekmény elkövetésétől kezdve. Amennyiben az elkövető ilyen fajta nyomon követhetősége megszakad, úgy tettenérésről nem beszélhetünk.

A jelen esetben az előadások egybehangzóak atekinetben, hogy a panaszos végig a cselekmény helyszínén maradt, miután ott a rendész és az ügyintéző visszatartotta, az elvételt és azt követő magatartását többen is látták, tehát cselekményét többen nyomon követték és az okiratot a rendőrök megérkezését követően is magánál tartotta, így a Testület álláspontja szerint mind a helyszínen tartás, mind a nyomon követés feltétele megvalósult a panaszos esetében, így fennálltak a tettenérés feltételei.

A fentiek alapján a Testület úgy ítélte meg, hogy a panaszos előállítása vonatkozásában az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pont kellő jogalapot biztosított a rendőrség oldalán, így nem sérült a panaszos személyes szabadsághoz fűződő alapvető joga.

ii) A panaszos előállításának időtartama kapcsán a Testület az alábbi megállapításra jutott.

A panaszost 2014. augusztus 7-én 10 óra 20 perctől 19 óra 8 percig állították elő.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 órás (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órás) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

A rendelkezésre álló iratok és felvételek alapján közelítő pontossággal rekonstruálható, hogy mi történt az előállítás időtartama alatt. A panaszost az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerinti igazoltatták, az Rtv. 29. § (4) bekezdés szerint, mint igazoltatott személyt átvizsgálták és az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján, mint szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten ért személy elfogták. 11 óra 10 perc és 11 óra 25 perc között vizsgálták át a panaszost, hiszen ezen időtartamban vették fel a nála talált tárgyakról a lefoglalási jegyzőkönyvet. Gyanúsított kihallgatását 14 óra 28 perc és 15 óra 40 perc között végezték, majd a szükséges okiratok és nyilatkozatok kitöltése után rabosították (fényképfelvételt készítettek róla, valamint vettek tőle ujj-és tenyérynymatot). A panaszossal szemben büntető- (Btk. és szabálysértési feljelentés tettek meg.

A panaszos előállításának ideje kapcsán a rendőrség arról tájékoztatta a Testületet, hogy a panaszos nem volt együttműködő, mindenbe belekötött, mindenről volt megjegyzése, így magatartásával akadályozta, lassította, elnehezítette a rendőrség munkáját. Így saját felróható magatartása szolgálta az alapot az előállításának törvényi, maximális idejével egyező időtartamú fenntartására.

Ha figyelembe vesszük a rendőrség által elmondottakat, akkor a panaszos 10 óra 20 perctől 19 óra 8 percig, azaz összesen 8 óra 28 percen keresztül volt előállítva a kapitányság épületében. Ezen 8 óra 28 perces időtartamon belül érdemi cselekményt, hármat foganatosítottak vele szemben: lefoglalás (11 óra 10 perc – 11 óra 25 perc, azaz összesen 15 perc), gyanúsított kihallgatás (14 óra 28 perc – 15 óra 40 perc, azaz összesen 1 óra 12 perc) és rabosítás (amelynek a pontos időtartamát nem közölte a kapitányság, de vélelmezve kb. egy óra lehetett). Ezen három cselekmény – kerekítve is – érdemben 2 óra 30 percet tehetett ki, így kb. 5 órán keresztül a panaszossal szemben érdemi cselekményt nem foganatosítottak, illetve a Testület kifejezett kérdésére válaszolva csak a fenti három érdemi cselekményt határozta meg a kapitányság. Így a panaszos hozzávetőlegesen 5 órán át várakozott a kapitányságon, amikor is vele szemben semmilyen eljárási cselekményt nem hajtottak végre és csak várakozott.

Emellett, tekintettel arra, hogy a törvény által meghatározott 8 órás időtartamot a panaszos előállítása időben meghaladta, mégis ennek ellenére az előállítás időtartamának meghosszabbításáról a kapitányság (parancsnok) nem hozott határozatot annak ellenére, hogy azt számára kógens jogszabályi rendelkezés határozza meg. Így e tekintetben mulasztás terheli a kapitányságot.

Így a fentiekre tekintettel, a Testület álláspontja szerint a panaszos személyes szabadsághoz fűződő alapvető joga sérült az előállításának ideje kapcsán, hiszen az nem felelt meg az Rtv. 15. §-ában foglalt követelménynek.

3) A panaszos véleménye szerint a rendőri fellépés nem felelt meg a rendőrökre irányadó szabályoknak.

a) Álláspontja szerint a helyszínre kiérkező rendőrök nem köszöntek, nem mutatkoztak be, nem közölték vele az intézkedés okát és célját.

A rendőrség által megküldött átirat és jelentés ezt kifejezetten cáfolja, hiszen a helyszínre kiérkező rendőrök a napszaknak megfelelően köszöntek, bemutatkoztak, amelynek keretében közölték a nevüket, beosztásukat, azonosító számukat és a panaszossal közölték az intézkedés célját is.

Az Rtv. 20. § szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. A rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.

A rendőr köteles – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendőr szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni. Ha a rendőr egyenruhát visel, de az intézkedés során azonosító jelvénye nem látható, vagy azt nem viseli, akkor a ruházatán azonosító jelvényének számát jól láthatóan fel kell tüntetni.

A szolgálati fellépés módjára vonatkozó szabályokat a Szolgálati Szabályzat 5. §-a tovább részletezi. A jogszabályhely értelmében az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelegéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja. Ez a közlés akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.

Jelen esetben a rendőr és a panaszos előadása között olyan fokú ellentmondás tapasztalható tekintetben, hogy a rendőr közölte-e a nevét, az azonosító számát, a beosztását, illetve az intézkedés célját, amely további bizonyítékok hiányában nem volt feloldható.

További bizonyítékok hiányában a Testület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy az intézkedő rendőr betartotta-e a szolgálati fellépés szabályait.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem volt megállapítható.

b) A panaszos kifogásolta a rendőrök által használt hangnemet, hiszen az lekezelő, sértő és durva volt, ezáltal megsértették a panaszost emberi méltóságában.

A rendőrség úgy tájékoztatta a Testületet, hogy a panaszos volt az, aki a rendőrökkel szemben nem megfelelő hangnemet alkalmazott, akit többször rendre kellett a rendőröknek utasítania, hiszen kiabált, szidalmazta a bírósági dolgozókat és a rendőröket. A hangnem a panaszos részéről az intézkedés során hangos kiabálás volt, az intézkedő rendőrök részéről nyugodt, ám a panaszos viselkedésének megfelelően határozott és rendre utasító volt. A parancsnok átiratában azt is közölte a Testülettel, hogy panaszos – a rendőri jelentésből vélelmezhetően és a rendőrök elmondása alapján – agresszív magatartást tanúsított.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés szerint „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.” A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelem és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel összhangban ugyanis az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb

erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

Jelen esetben a rendőr és a panaszos előadása között olyan fokú ellentmondás tapasztalható tekintetben, hogy a rendőrök milyen hangnemben beszéltek a panaszossal, amely további bizonyítékok hiányában nem volt feloldható.

További bizonyítékok hiányában a Testület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy az intézkedő rendőrök betartották-e az Rtv. 2. §-ban előírtakat.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelme nem volt megállapítható.

4) A panaszos előadása szerint nem adtak neki inni a rendőrkapitányságon, pedig ő szeretett volna inni, mert szomjas volt. Előadása szerint, amikor az egyik civil ruhás rendőr kijött az irodából és akinek elmondta, hogy nem engedték inni, akkor visszakérdeztek, hogy „miért a panaszos beteg?”. A panaszos válaszul elmondta, hogy nem beteg, de melegben innia kell, mert rosszul lehet. A panaszosnak erre azt válaszolták, hogy ha elájul, majd orvost hívnak, de semmi gond nem lehet, mert a panaszos nincs tűző napon.

A kapitányságvezető az átiratában arról tájékoztatta a Testületet, hogy a panaszos azon állítása, amely szerint a rendőrök nem engedték meg neki, hogy igyon, nem felel meg a valóságnak, hiszen az ilyen és ehhez hasonló alapvető emberi szükségletek kielégítésére szolgáló kéréseket attól függetlenül teljesítik a kapitányság beosztottjai, hogy milyen az eljárással érintett eljárásjogi minősége, illetve, hogy ezt bármilyen jogszabály előírja, avagy sem.

A Testület itt ismét utal az Rtv. 2. §-ának előírásaira, illetve a 18. § (2) bekezdésére, ami szerint a rendőrség gondoskodik a fogvatartott elhelyezéséről, a fogvatartás miatt bekövetkező egészségkárosodás megelőzéséhez szükséges ellátásáról.

Jelen esetben a panaszosi és a rendőri előadás között oly mértékű ellentmondás tapasztalható, amely további bizonyítékok hiányában nem oldható fel.

Tekintettel arra, hogy az előadások közötti ellentmondás nem volt feloldható, a Testület álláspontja szerint a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem volt megállapítható azon kifogás kapcsán, hogy kifejezett, többszöri kérése ellenére sem biztosították számára a folyadékfogyasztás lehetőségét az előállítás időtartama alatt.

5) A panaszos kifogásolta azt, hogy annak ellenére, hogy megvárta, míg a rendőrök a helyszínre megérkeznek nem hallgatták meg, nem nézték meg a bűncselekmény elkövetését alátámasztó bizonyítékokat, amelyek a panaszos birtokában voltak, így véleménye szerint a rendőrök nem győződtek meg a helyszínen tapasztaltakról, nem hallgatták meg a jelenlévőket

teljeskörűen, így nem derítették fel objektív alapon a történeteket, így az intézkedésük részrehajló volt.

A rendőrség előadása szerint a helyszínrre kiérkező rendőröket egy bírósági őr várta, aki részletesen tájékoztatta őket a bejelentés tartalmáról, majd odavezetette őket a panaszoshoz és a köztisztviselőhöz. A rendőrök ekkor megállapították a kiabáló nő személyazonosságát, akiről kiderült, hogy a panaszos. Ezután mindkét nőt meghallgatták, majd a felvetett bűncselekmények gyanújáról igyekeztek meggyőződni, amely során a panaszossal szemben garázdaság szabálysértés elkövetésének gyanúja is felmerült. A rendőrök az intézkedés során kizárták a panaszos által felvetett, a bírósági alkalmazottak által elkövetett közokirat-hamisítás bűncselekmény elkövetésére vonatkozó gyanút, emellett azonban a panaszos által a Btk. 346. § (1) bekezdés c) pontjában ütköző és aszerint is minősülő jogtalan elvétellel vagy a jogosult előli jogtalan eltitkolással elkövetett közokirattal visszaélés vétség gyanúja tovább erősödött. Ezt szolgálta az is, hogy a panaszos többszöri rendőri felszólítás ellenére nem működött együtt a rendőrökkel, így vele szemben a tanúsított magatartására tekintettel garázdaság szabálysértés elkövetése is felmerült.

A rendőrt megillető törvényes jogosítványok esetleges részrehajló alkalmazását a Testületnek vizsgálnia kellett részben az Rtv. 13. §-ának (2) bekezdésében foglalt kötelezettség alapján, részben azért, mert az Rtv. 92. §-a szerint a Testület az alapjogsérelem megállapításáról dönt, ebbe a körbe pedig az Alkotmány 70/A. §-ának (1) bekezdésében előírt megkülönböztetési tilalom is beletartozik. Mindezek alapján leszögezhető: a jogszerű rendőri fellépéshez szükséges, hogy a rendőrség jogellenes megkülönböztetés nélkül éljen a rendelkezésére álló jogszabályi felhatalmazásokkal.

Az Rtv. 13. § (2) bekezdése általános jelleggel írja elő a részrehajlás intézkedés kötelezettségét. („A rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni.”). A rendőri fellépés ezen követelmény értelmében az érintettel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye – bármely okból – a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves).

A Testület álláspontja szerint a rendőrök a helyszínen a későbbi eljárás érdekében megtették a szükséges intézkedéseket, meghallgatták a feleket, intézkedtek a bizonyítékok megőrzése érdekében. A kérdéses iratot lefoglalták, így amennyiben utóbb a panaszos feljelentése alapján más személlyel szemben is büntetőeljárást rendelnek el az érintett irat rendelkezésre áll.

A rendőrök megfelelő helyszíni eljárását támasztja alá az is, hogy a garázda jellegű cselekmény miatt a helyszínrre érkező rendőrök utóbb a helyszínen tapasztalt fényében okirattal visszaélés miatt intézkedtek a panaszossal szemben.

Mindezek alapján a Testület a vizsgálata során nem tudott feltárni olyan körülményt, ami a rendőri intézkedés részrehajló voltát támasztotta volna alá.

Mindezek okán Testület úgy foglalt állást, hogy az intézkedés nem ütközött a részrehajlás Rtv. 13. §-ában foglalt tilalma, és ezáltal a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga és az az egyenlő bánásmód követelménye nem sérült.

V.

A Testület álláspontja szerint a bejelentés alapján a rendőrséget intézkedési kötelezettség terhelte. Az előállításra megfelelő jogalap birtokában került sor, azonban annak időtartama aránytalan és jogszabálysértő volt, ezért emiatt sérült a panaszos személyes szabadsághoz való joga. A helyszíni intézkedés azonban nem ütközött az egyenlő bánásmód tilalmába, ezért nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

A rendőri és a panaszosi ellentmondásokra tekintettel a Testület álláspontja szerint a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelme nem megállapítható a rendőrök által használt hangnem és az előállítás ideje alatti folyadékfogyasztás tekintetben; a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme szintén ezen okból nem megállapítható a szolgálati fellépés (bemutatkozás, intézkedés okának és céljának közlése, köszönés) vonatkozásában.

A Testület álláspontja szerint a jogsérelem mértéke eléri azt a szintet, amely indokoltá teszi, hogy a Testület állásfoglalását megküldje az országos rendőrfőkapitánynak, ezért döntését a rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki.

Budapest, 2014. október 16.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes, előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag